

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐστὸ ἐννεήντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξῶ θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Νοεμβρίου δεκαεννέα,
βρισηαῖς τοῦ Ἑβερτ καὶ τόσα νέα.

Τετρακόσα ὀγδόντα κι' ἑπτὰ,
τὸν Τρικοῦπην ὑμνεῖτε σκυφτά.

Ἀλφάβητον Ραψωδιῶν
πρὸς ἑξαψιν τῶν καρδιῶν.

Α'

Γιατί πολλά στρατεύματα ἑστὴν πόλι τριγυρίζουν ;
γιατί φωναῖς κι' ἀλαλαγμοὶ μέσα 'στ' αὐτιά μας φθάνουν ;
μήνα βουβάλλια σφάζονται, μήνα θεριὰ μουγγρίζουν ;
μὴν ἔρχονται οἱ δανεισταὶ γιουροῦσι νὰ μᾶς κάνουν ;
ἢ μήπως κάθε μαχαλὰς σηκώθηκε μ' ἀντάρα
γιατί ἀνέβη τὸ ψωμί ἀκόμη μιὰ πεντάρα ;

Μηδὲ βουβάλλια σφάζονται, μηδὲ θεριὰ μουγγρίζουν,
οὐδ' ἔρχονται οἱ δανεισταὶ γιουροῦσι νὰ μᾶς κάνουν,
αὐτοὶ μονάχ' ἀπ' τὴ Φραγκιὰ πατόκορφα μᾶς βρίζουν
μήπως μὲ τούταις τῆς βρισηαῖς λιγάκι ξεθυμάνουν,
μηδὲ καὶ τὸ Ρωμαῖκο σηκώνεται ἑστὸ πόδι
κι' ἂν τόδηγῇσιν ἑστὴ σφαγὴ σὰν πρόβατο καὶ βῶδι.

Οἱ φοιτηταὶ τσακώθηκαν μὲ τὴν Ἀστυνομία
καὶ μὲ τὸ χρώμα τῆς ὀργῆς ὁ κάθε νέος βάφεται...
γι' αὐτὸ τὸ τόσο βογγητὸ κι' ἡ τόση τρικυμία,
ὁ Ἑβερτ τοὺς σκυλόβρισε μὲ λέξι ποῦ δὲν γράφεται,
καὶ τὸ Πανεπιστήμιον βουίζει κι' ἀλαλάζει
καὶ πέφτουν γνώμαις σὰν βροχὴ καὶ λόγοι σὰν χαλάζι.

Πολλὴ μαυρίλα 'πλάκωσε 'ψηλὰ 'στοὺς οὐρανοὺς,
καὶ ρήτορες ἀμούστακοι χαλκεύουν κεραυνούς,
καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, ποῦ σήμερα κοιμάται,
τὰ περασμένα χρόνια του γιὰ μιὰ στιγμή θυμάται,
ποῦ τοὺς μποξάδες ἔβαζαν οἱ φοιτηταὶ 'στοὺς ὄμους
καὶ ριπιτίδι 'πήγαινε κλητῆρας κι' Ἀστυνόμους.

Κι' ἐφώναξε κι' ὁ Φκουλῆς ἀέμπρός, παιδιὰ, θυμώσατε
καὶ τῆς μεγάλης ὕβρεως ἐκδίκησιν ὀμώσατε.
Ἄς θυμηθοῦμε μιὰ στιγμή τοῦ περασμένου χρόνου,
ὅπου τὰ πανταλόνια μας τὰ κάναμε μὲ τσόντα,
ποῦ τὸ Πανεπιστήμιον φοβέριζε καὶ Θρόνους
κι' ὁμόφωνον ἔδραναντα.

»Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν φερθήτε ἀνδρικῶς,
ἄς πλημμυρήσῃ τῆς ὀργῆς τὸ κύμα φουσκωμένον...
κι' ἐγὼ πολίτης λέγομαι Ἀκαδημαῖος,
κι' ἄς ἀπερίφθην ἄλλοτε μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.
Μ' ἔφαγαν τὰ Γερουδία καὶ τὰ ἄτιμα Σουπῖνα,
κι' ὅλη τοῦ Ἑβερτ ἡ βρισηαῖς ἐταίριζε σ' ἐκεῖνα.

»Μὴ τὸ Πανεπιστήμιον ἀφήτε νὰ ξεπέσῃ
κι' ἐμπρός εἰς Ἀστυνόλους καὶ εἰς καθ' εὐζώνου φέσι
σταθῇτε ὅλοι νταῦροι...»

Αὐτὰ τοὺς εἶπε καθαρὰ κι' ἀγρίως ἐξεμάνη,
ἀλλ' ἐξαφνὰ διέκρινε Ἀστυφυλάκων κράνη
καὶ τόκψε κουμπουρί.

B'.

Κι' ὁ Τρικουπὴς παρευθὺς
γιὰ τὴν τάξι χολωθεῖς
τὰ στρατεύματα συνάζει
κι' ὑπερύψηλος φωνάζει :

«Ὅλα τρέξετε κοντὰ μου,
προσφιλῇ στρατεύματά μου.
Ἀπελύθη ὁ Μελάς
κι' ἄλλος φύτρωσε μεπιδάς...
σὴκω 'στ' ἄρματα, στρατέ...
Τόσσοι πόλεμοι δὲν φθάνουν,
μὰ σηκώθηκαν νὰ κάνουν
τὸν νταῆ κι' οἱ φοιτηταί.

»Βάλτε φέσια, κράνη, κάσκαϊς,
παρτε λόγχαις καὶ τουφέκια,
καὶ γεμίστε τῆς παλάσκαις
μὲ μπαρούτι καὶ φυσέκια.

»Σπάστε καθενὸς κεφάλι,
ποὺ τολμήσῃ νὰ σὰς βγάλῃ
μιὰ μονάχα τσιμουδιά...
κι' ἡ βροχὴ ἔν σὰς μουσκέψῃ
μὰ κανεὶς νὰ μὴ σαλέψῃ
ἀπ' τὴ θέσι του, παιδιὰ.

»Ἐγερτήριον σημαίνει
κι' ἄς τρομάξῃ τὰ τεμένη
τῶν ἀρμάτων σας ὁ πλούτος...
ὅλοι βῆμα δυνατὸ
καὶ θὰ κάνω τὸ στρατό,
ποὺ νὰ λέτε «τεῖναι τοῦτος».

Γ'.

Ταράμ ταμτάμ, ταράμ ταμτάμ... τρεχάματα μεγάλα...
πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε, πεζούρα καὶ καθβάλα,
κι' ὁ θολωμένος οὐρανὸς θυμὸ μεγάλο δείχνει
καὶ μιὰν ἀτέλειωτη βροχὴ μὲ τὸ τουλούμι ρίχνει,
καὶ βρέχει φέσια κόκκινα κι' Ἀστυφυλάκων κράνη
καὶ τοὺς ἐρίππους καὶ πεζοὺς ὥσάν παπιά τοὺς κάνει.

Κι' ἐκεῖ ποὺ πρόσμεναν κι' αὐτοὶ μιὰ μέρα νὰ 'συχάσουν
γιατ' ἦταν Κυριακὴ καὶ τοῦ Κυρίου σχολή,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιο τοὺς 'πῆγαν νὰ πουντιάζουν
κι' ἐκεῖ μὲ περιέργεια τοὺς ἐκυττάζαν ὅλοι.

Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ 'λοξοβλεπαν τὸ πρῶτο μας Σχολεῖο
κι' ἔσταζαν κράνη κι' ἄρματα, πεζῶν κι' ἐρίππων μύταις,
κι' ἐβλαστημοῦσαν μέσα τους τὸν Κάδμο τὸν παλῆ, ποὺ
'στ' οὐτοὺς Ρωμηοὺς 'κουβάλησε τῆς ἄλφαις καὶ τῆς βῆταις,
καὶ τώρα ὁ Πρωθυπουργὸς τοὺς βάζει σὲ τρεχάματα
γι' αὐτὰ τὰ ψωρογράμματα.

Καὶ δὸς του πιταμὸς βροχῆς καὶ δὸς του τριγυρίζανε
καὶ μὲ τοῦ Ἐβερτ τὴν βρισιὰ τὸν Κάδμο σκυλοβρίζανε,

κι' ἕνας μὲ τῆς τουφέκας του τὸν κόπανο ἐκτύπησε
τὸν Πλάτωνα τὸν δυστυχῆ, κλεινὸν σοφίας θρέμμα,
κι' ἄλλος τοῦ Χιώτη Κοραῆ τῆς δῆθ πλευρῆς ἐτρύπησε,
ἀλλ' ἀπ' αὐταῖς δὲν ἔτρεξε μὴδὲ νερὸ μὴδ' αἷμα.

Κι' ἕνας βαρβάτος εὐζωνὸς τεντῶνει τὸν λακμὸ
καὶ 'στὸν μαρμάρينو παππὰ φωνάζει μὲ θυμὸ :
«Ὁρὲ κι' ποὺς ἀκίνητους μὲ γλιέπεις ;... διαλύσου
μὴν κόψου τοῦ μαλλί σου».

Δ'.

'Στὸν Πρωθυπουργὸ τρεχάλα πάει μιὰ ἐπιτροπὴ
γιὰ τὸν Ἐβερτ νὰ τοῦ 'πῇ,
ἀλλ' ἐκεῖνος ἀναγγέλλει 'στοὺς κυρίους φοιτητάς
πὼς αὐγάτισε ἡ στρουγγὰ μ' ἄλλους δύο κατ' αὐτάς.

Λέγουν πὼς τοιαύτην ὕβριν δὲν τὴν παρασύρ' ἡ λήθη,
ἀλλ' αὐτὸς τοὺς βεβαιώνει ὁ Μελάς πὼς ἀπελύθη,
λένε πὼς ὁ Ἐβερτ πρέπει τὸ βρισίδι νὰ πληρώσῃ,
μὰ τοὺς λέγει πὼς τοὺς δρόμους ἀπὸ λάθαν θὰ τοὺς σπῇ.

Λένε τοῦτο τὸ βρισίδι σὲ μεπιδὰ πὼς θὰ μὰς βάνῃ
καὶ θὰ γίνῃ δίχως ἄλλο μνημάτων ἀπεργία.
ἀλλ' αὐτὸς τοὺς βεβαιώνει καὶ πλατείαις πὼς θὰ κάνῃ,
περιβόλια, συντριβάνια, καὶ τρικούβερτα σφαγεῖα.

Κύρ Σωτήρα, τοῦ φωνάζουν, καὶ τῶν φώτων τὸ καμίνι
μὴν τὸ πένης γιὰ κοροῖδο,
μὰ τοὺς λέγει πὼς κι' ἐφέτος στὴν Κυβέρνησιν θὰ μείνῃ
καὶ θὰ γίνουν ὅλα ροῖδο.

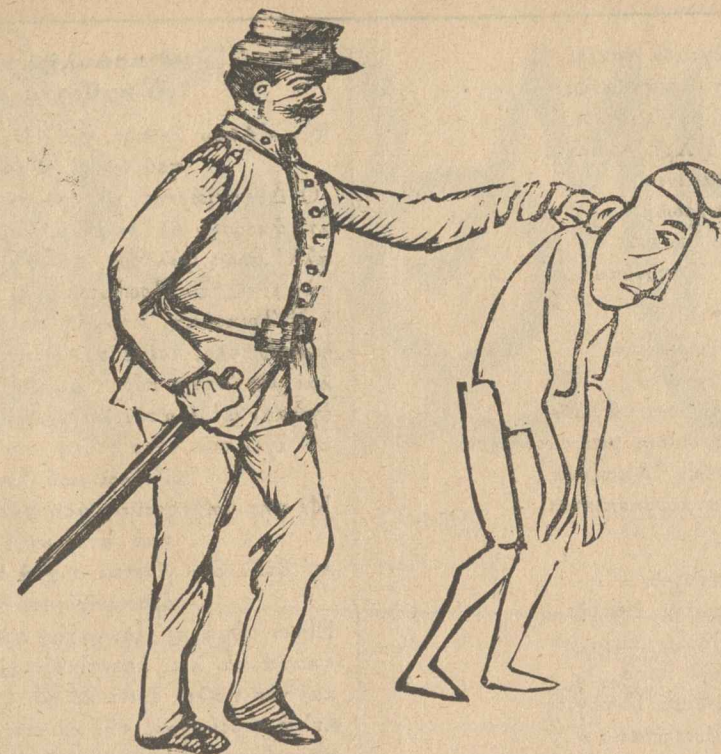
Ε'.

Ὁ Πρύτανις, ὁ Πρύτανις... αὐτὸς τὰ φταίει ὅλα...
'στὴν Πρυτανεῖα πᾶνε
καὶ τοῦ φωνάζουν «Πρύτανι, κάθε Σχολὴ μας σόλα,
ὅν ἡ φωναὶς μας δὲν ποθῇ ταῦτιά σου νὰ τρυπᾶνε».
Κι' ὁ Πρύτανις ὑπόσχεται τὸ χρεὶς του νὰ κάνῃ,
μὰ μοναχὰ τὴν Νομικὴ τὴν κλείνει μάνι μάνι.

Καὶ ξεφωνίζουν μὲ φωναὶς ἀκόμη πρὸ μεγαλαῖς :
«μὴν κλείνης μοναχὰ τὴ μιὰ, νὰ κλείσῃς καὶ τῆς ἄλλης...
ἀλλοιὸς θὰ γίνουν πράγματα καὶ φέστεις περισσαῖς
καὶ τότε τὸ κεφάλι σου 'στὸν τοῖχο θὰ κτυπάς...»
κι' ὁ Πρύτανις ὑπόσχεται νὰ κλείσῃ τῆς μισαῖς,
ἀλλὰ τοῦ λέν εἰ φοιτηταὶ αὐτὴν κλάρα ποὺ τὴν πᾶς ;
Ἄλλα λὲς κι' ἄλλα μὰς κανεῖς,
βάλληκες νὰ μὰς τρελλάνης».

Κι' ὁ Πρύτανις ἐθύμωσε καὶ θέλει καὶ δὲν θέλει
'στὸν Ὑπουργὸ Καλλιφρονά μιὰ πανταχούσα στέλλει,
κι' ἐκεῖνος σὰν τὴν διαβάσῃ τὸν 'πῆγε ριπιτιδι
καὶ δίχως τσιμουδιά νὰ 'πῇ τὴν στέλλει 'στὸν Μπουφιόν
ἀλλὰ κι' αὐτὸς τὴν ἔστειλε ἀμέσως 'στὸν Σωτήρα
καὶ τὸ χαρτὶ κυκλοφορεῖ κι' εἰς ὅλους φέρνει γυρα.

Στέλλουν καὶ δεῦτερο χαρτὶ μὲ πρὸ μεγάλο κρότο,
ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὴν βόλτα του ἐπῆρε σὰν τὸ πρῶτο,
μὰ στέλλονται κι' ἀναφοραὶς ἀπ' ὅλον τὸν Μωρηά
μὲ χίλια δῆθ παράπονα σπουδαῖα καὶ βαρεῖα,

Κι' ὁ Φασουλῆς ὡς ὑποπτος κρατεῖται φαφλατᾶς
δι' ὅσα τώρα γίνονται ἀπὸ τοὺς φοιτητάς.

Σ'.

Ἐν μέσω τῶν κραυγῶν καὶ τῆς βοῆς
ἀκούει κι' ὁ Σεμέλος ὁ νταῆς
πὼς ἴσως νὰ γενῇ καμμία μάχη
κι' ἐπέρασε 'στὴ μέση του σιλάχι.

Ἀπάνω 'στὰ μουστάκια του κρεμᾷ
Γερουνδία Λατίνων προαιώνια,
καὶ μὲς 'στὴν κάμαρα του πολεμᾷ
μὲ μέτρα Χωλιάρβου καὶ Γλυκφύεια.

Κι' ὁ Φιντικλὴς σπουδαῖος σκανδαλίζεται,
κι' ὡς μαχαίρας ἀλκῆς ἀκραιστέστης
ἀμέσως μ' ἡρωϊσθίδιον ὀπλίζεται
μιάς Γραμματικῆς ἀρχαιοτατῆς.

Ὅμως κι' ὁ Πανταζίδης τρομερὸς
τ' Ὀμηρικὸν ἀπαεῖ Δεσφὸ του,
καὶ κάθε φιλελόγος σεβαστὸς
ὥπλισθη παρευθὺς μὲ τὸ 'δικο του.

Στίφη λογιωτάτων ἐξορμούν
μὲ γένεια σκορπισμένα κι' ἀγριόμαλλα,
κι' εἰς σχολία καὶ ρήματα χυμούν
καὶ μ' ὅμαλά ὀπλίζονται κι' ἀνώμαλα.

Προβαίνουν τολμηροὶ θαρρακοφόροι
Ρωμαίων Δικαίων δικηγόροι.
Μὲ νὰ μανιφέστα καὶ παλῆα
ἡ Θέμις προηγείται τῆς Συγκλήτου...
προβαίνει κι' ὁ Κωστής μὲ τὴν κοιλία,
προβαίνει κι' ὁ Κρασσαὶς μὲ τὸ σκυλί του.

καὶ γιὰ τὴν παρακράτησι ὁ κόσμος ἐχαλοῦσε
κι' ὁ Δεληγιάννης 'τὴ Βουλὴ γιὰ τὸν Μελά 'μιλοῦσε.

Νέο συλλαλητήριο σκαρδόνουν δυνατὸ
κι' εἰς τοῦτο κάθε φοιτητῆς γοργόφτερος πετᾷ...
πᾶνε καὶ 'στὸν Διάδοχο, τοῦ λένε τὸ καὶ τό,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Διάδοχος τοὺς λείει τὰ καὶ τὰ.
Χάνομαι γιὰ τὰ γράμματα, γιὰ φοιτητὰς πεθαίνω,
γιὰ τὸ Πανεπιστήμιο σχίζω τὴ γῆ καὶ μπαίνω.

Γυρίζουν 'στὰ Προπύλαια, ποὺ κόσμος τὰ ξεχείλισε,
καὶ λέγουν ὁ Διάδοχος τί λόγια τοὺς ὠμίλησε,
κι' ἐπὶ τῆς ὁμιλίας του ἐντόνως ὁμιλοῦν
καὶ ξαναλὲν 'στὸν Πρύτανι κάθε Σχολὴ νὰ κλείσῃ,
κι' ἔμπρὸς εἰς τὰ Προπύλαια μὲ ζήτω κουβαλοῦν
καὶ τὸν Ζωχὶδ τὸν Δόκτορα γιὰ νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ.

Χειροκροτεῖ τὸν ρήτορα ἡ φλογερὰ νεότης,
ἀλλ' ὅμως νὰ κι' ὁ Νάρκισσος καὶ ῥέκτης Μιστριώτης...
μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν ἔμπρὸς 'στὸ πλῆθος φέρεται
καὶ βγάζει τὸ καπέλο του κι' εἰς ὅλους λέγει «χαίρετε».

«Ἄν ἤμουν Πρύτανις ἐγὼ καθὼς τὸν Χατζιδάκη
ποτὶ δὲν θάκανα, παιδιὰ, σὰν δῆθ χρονῶν παιδάκι,
γι' αὐτὸν τὸν Ἐβερτ ἤθελε πολὺ κακὸ νὰ γίνῃ
καὶ πέρα πέρα θάκλεινα τὸ φλογερὸ καμίνι.

«Εἰς τὴν φιλοτιμίαν σας τὰ καλίστα θαρρῶ
κι' ἀμέσως εἶμαι πρόθυμος πρὸς μάχην καὶ σφαγὴν,
καὶ μόνον μὲ τῆς μούρης μου τὴν ὡμορφιά 'μπορῶ
νὰ τρέψω ἀπαξάπαντας εἰς ἄτακτον φυγὴν.»

Ἄλλ' ὅμως μὲ τὸ μάχιμον ἀσκέρι
γενναίως προχωροῦν κι' ὑπερηφάνως
γιατροὶ μὲ σερβιτσάλι καὶ νυστέρι,
κι' ὁ πρῶτος χημικὸς ὁ Χρηστομάνος
ἐν μέσῳ σιωπῆς ἀπολυμαίνει
διὰ πολλῶν ὀξέων πολυχρόμων
τῆς Ἐπιστήμης τάγια τεμένη
ἀπὸ βρισιῶς ἀξέστων Ἀστυνόμων.

Μὰ νὰ καὶ μιὰ φοιτήτρια κυρία,
τὴν διακρίνει ἄλκιμος ἀνδρεῖα...
Σαλτάρει πρώτη πρώτη 'στὸν ἀγῶνα,
κι' ὁ κόσμος τῆς 'στοὺς ὤμους τῆς σκορπιέται,
κι' ὁ Φασουλῆς κυττᾷ τὴν Ἀμαζόνα
καὶ δὸς του μὲ τὰ δῆρὸ σταυροκοπιέται.

Καὶ λέει μοναχὸς ὁ δυστυχῆς :
« εἰς τοὺς καιροὺς τῆς πρώτης ἐποχῆς,
ποῦ δὲν ὑπῆρχ' ἐλπίς Ἰσοζυγίου,
ποῖος ἄνθρωπος θὰ τόλεγε ποτέ
πῶς 'στὸν καιρὸ τοῦ πρώτου Γεωργίου
θὰ γίνουν καὶ γυναῖκες φοιτηταί ; »

Εἰς τὴν γραμμὴν οἱ φέροντες τὰ πρῶτα,
ἀλλ' ὅμως σὰν σωστοὶ παλληγκαράδες
ἀφόβως προχωροῦν μὲ τὸν Ζωλῶτα
κι' ὀλίγοι θεολόγοι νταγλαράδες.

Βλέπει τοὺς πολεμάρχους ὁ Σωτήρης
καὶ νέας προμαντεύων συμφορὰς
κτυπᾷ τοὺς σιδηροὺς τοῦ περνιστήρας
κι' εὐθὺς διπλασιάζει τὰς φρουράς.

Διπλάσιος στρατὸς περιπολεῖ
τῶν ἀνταρτῶν τὰ σκέρτσα καὶ τὰ πᾶσα,
καὶ τρέχουν Ἀστυφύλακες πολλοὶ
τὰ λάχανα νὰ κόψουν καὶ τὰ πράσσα.

Ἡ σακολέβα τρίζει τῆς πατρίδος
μὲ τὰς παρακρατήσεις τῆς σταφίδος,
καὶ τσαμπουνοῦν χορτάτοι Βουλευταὶ
πῶς ὁ Μωρηῆς ἐψόφησε τῆς πείνας,
καὶ γιὰ τὸν Ἑβερτ λέν οἱ φοιτηταὶ
ὅτι παρακρατεῖται 'στὰς Ἀθήνας.

Ἄλλ' ὅμως θὰ τελειώσ' ἡ φασαρία
κι' ἀμέσως γιὰ μεγάλη τιμωρία
τὸν Ἑβερτ θὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ 'μᾶς
καὶ μὲς 'στὴν Ἑλευσίνα θὰ τὸ στρώση,
ποῦ τώρα μὲ τοῦ σίτου τὰς τιμὰς
'μπορεῖ κι' ἐκεῖ σιτᾶρι νὰ φυτρώση.

Ἴσως αὐτοῦ παρντὸν νὰ μᾶς γυρέψη
ἀλλ' ἴσως κι' ἀπ' ἐκεῖ μᾶς ἐπιστρέψη.
Κι' ὁ ὁλόγιος Φασουλῆς μ' ἀπελπισιὰ
τὸν Ἑβερτ ἱκετεύει νὰ γυρίση
καὶ νὰ μᾶς 'πῇ ντακάπο τὴν βρισιὰ
προτοῦ 'στὴν Ἑλευσίαν ἀναχωρήση.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Ἀκου λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, νὰ σοῦ τὰ 'πῶ συντόμως
ποῦ νὰ σὲ πιάσῃ τρόμος.

Ὁ Δεληγιάννης 'μίλησε περὶ Μελαῶ δριμύς
κι' ἄκουσαν ὅλ' οἱ Βουλευταὶ κι' ἄκουσαμε κι' ἐμεῖς,
ἀλλ' ὅμως ψύλλους 'στ' ἄχυρά θαρροῦσα πῶς γυρεύει
σὰν εἶπε τοῦ Πρωθυπουργοῦ τοὺς νόμους πῶς παρέδω,
ὁ δὲ Τρικούπης ἀπαντᾷ «τί νόμοι καὶ ξενόμοιοι...
ὁ νόμος ὅλος κρέμεται 'στὴν ἰδική μου γνώμη,
καὶ μὲς 'στὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὅσο κι' ἂν θέλῃς βρόντα,
ἐγῶμαι μ' ἑκατὸν ἐννιά καὶ σεῖς μ' ὀκτὼ κι' ὀγδόντα,
κι' ἔχω τὸν νόμο δοῦλο μου καὶ τοὺς Δημάρχους παῦω
κι' ὅλοι μου λένε μπράβο.

Μὲ τῆς ψηφοφορίας μου σὰς ἔχω κάνει ντέφι
καὶ 'στὸν μεζὲ σὰς πέρνω,
κι' ὅταν δὲν γίνεται συχνὰ καὶ τὸ δικό μου κέφι
ὄρσε μὲς 'στὸ Κουβέρνο.»

Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐφώνησαν τὰ πρόβατα τῆς στάνης:
«καλὰ τὰ λές, ἀφεντικό, καὶ πῶς καλὰ τὰ κάνεις,»
καὶ νέα πάλιν ἔγινε κρυφὴ ψηφοφορία
κι' ἡ στρουγγαὶς τῆς ἀριστερᾶς ἀπέμειναν 'στὰ κρία,
καὶ κάποιος νεῖος σπανούλικας κι' ἓνας γεννάτος γέρος
μὲ τῆς Συμπολιτεύσεως ἐπῆγαν τὸ μέρος,
κι' εὐθὺς 'στοῦ Βῆλτου τὰ χωριὰ βρέσαν τὰ λαγούτα
κι' ὁ κόσμος ὅλος ἔλεγε αμωρὲ μὰ τείναι τοῦτα;»
Ἔτσι λοιπὸν ἐτέλειωσε καὶ τοῦ Μελαῶ ἡ φούρια
καὶ γιὰ τὴν παρακράτησι τρεχάματα καινούρια,
καὶ γράφουν ἀπ' τὰ Φιλιππῶνα καὶ τὴν Κυπαρισσία
πῶς εἶναι ζήτημα δεινὸν κι' ἐκ θέσεως κι' ἐκ φύσεως
καὶ καρτεροῦν ὁ Βασιλεὺς νάλθῃ ἀπ' τὴν Ρωσία
ν' ἀκούσουν τί φρονεῖ κι' αὐτὸς περὶ παρακρατήσεως,
γιατὶ καὶ μιὰ λέξις του δὲν ἔχει 'λίγο βάρος...
καὶ 'στὰ δικὰ σου, Περικλῆ... παντρεύτηκε κι' ὁ Τσάρος,
νέος ὁραστηριώτατος καλῆς οἰκογενείας,
μαζὶ μὲ τὴν πολυφερνὸν Ἀλίκη ἐκ τῆς Ἑσθίας,
πεπρωκισμένην μ' ἀρετὰς καὶ χάριτας σπανίας,
τῆς Βικτωρίας ἐγγονήν, ποῦχει μεγάλας σχέσεις,
καὶ στείλε κι' ἀπὸ μέρους μου 'στὸ ζεῦγος δῆρὸ μπλιέτα...
Π. — Ὅρσε λοιπὸν 'στὴ ραχη σου καμπόσαις γιὰ κουφέτα.

Ἡ Νίκη ἐδριάμευσε τοῦ Θεοῦ Λεωνίδα,
ἡ κωμῶδια δηλαδὴ τοῦ Μπάμπη τοῦ Ἀννίνου,
τὸ πνεῦμα χαριέστατον κι' αὐθόρμητον ἐπῆδω,
ἀεῖζον ἐπινίκια καὶ στέφανον κοτινοῦ,
τὸ δὲ κοινὸν τὸν πορτῆν ἐν ὕμνοις ἐστεφάνωσε
κι' ἐνθέρμως τὴν ἀγάπην του πρὸς τοῦτον διετράνωσε.

Ὁ προσφίλης μας συγγενὴς ὁ Πάγκος ὁ Πατούνας,
ἐν μέσῳ συγκινήσεων καὶ θαλασσοφουρτούνας
ἀπῆλθεν εἰς Ἰνδία,
κι' εἰς τοῦτον πάλιν ὁ Ρωμῆος ἀνέφελον ταξεῖδι
καὶ πλοῦσιον εἰς χρήματα κι' ὕψην νὰ τὸν ἴδῃ
ἐπεύχεται 'ἐκ καρδίας.

Ἡμεροδρίζεται θέλοντες εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου,
ποικίλλοντες εἰς ἀγῆματα, ποικίλλοντες εἰς εἶδη,
μὲ παραστάσεις ἐκλεκτὰς παντοδαπῶν γυναικῶν,
κομψότατοι, λεπτότατοι, πρὸ πάντων δὲ φτηνοί,
πρὸς χρῆσιν ὅλων τῶν ἀπαιτητῶν καὶ τῶν Καταστημάτων,
κι' ἐφέτος πάλιν χαλασμός μὲ τούτους ὁλγυνῆ.

Χασιώτης ὁ τὸ στάδιον σιμῶν τοῦ γεσιπῶνου
ἦλθε μὲ τὴν Χαρίκλειαν εἰς γάμον βαλκτικόν,
χαριτωμένην ἀδελφὴν τοῦ Πάγκου τοῦ Σφοδρῶνου,
ποῦ τὸ Μουσεῖον κυβερνᾷ τὸ Νομισματικόν.
Ὁ δ' Ἡσαΐας μὲ χοροὺς πηδῆματα μεγάλα
εὐχόμην χίλια ὅσα καλὰ καὶ τοῦ ποταμοῦ τὸ γάλα.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολλός.